

Sum, han har faaet til de tre Malere. Thi hvis han ikke vil det, vil han ikke blot derved handle imod Lovens Bydende, men ogsaa imod den Forudsætning, hvorunder Bevillingerne overhovedet ere givne. Det vil altsaa væsentlig forandre Stillingen. Naar den høitærede Minister handler imod, hvad Lovens byder, saa bliver det hans egen Sag at forsvare det lige overfor det Ansvar, der maa blive reist imod ham i saa Henseende. (Afbrydelse). De Herrer finde det saa morsomt, at der overhovedet kan blive Tale om at forsvare Noget lige overfor det Ansvar, der kan blive reist mod en Minister. De ere i den Grad paa det Nene med, at der ikke kan paahvile en Minister nogetsomhelst Ansvar. Derjom derimod den høitærede Minister vil anvende Bevillingen til de 3 Malere, men ikke vil anvende den til Forfatterne, vil det være i Strid med den Forudsætning, hvorunder Bevillingen er givet, og det vil medføre, at vi maa tage Bevillingerne tilbage. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det følger af sig selv!). Ja, det følger af sig selv, jeg ønsker blot den høitærede Ministers Svar, forinden jeg gaar videre.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Naar den ærede Ordfører mener, at det vilde være stridende mod Lovens, hvis jeg fulgte den Handlemaade, som jeg før et Dieblit siden udtalte, jeg vilde følge, gjør det mig meget ondt, at jeg ikke har den ærede Ordførers Billigelse til min Fortolkning af Lovens, men til Svende og Sidst er det mig fuldstændig ligegyldigt, thi jeg erkjender ikke den ærede Ordfører som en Autoritet i Lovfortolkning. Hvad det andet Spørgsmaal angaar, da maa jeg sige, at naar en Minister foreslaar en Bevilling til en bestemt Person, og denne Bevilling gives, saa har Ministeren selvfølgelig Ret til at bruge den. Hvis der saa under Forhandlingen opstilles fra et Udvalg enten i selve Betænkningen eller gennem Ordførerens Mund en bestemt Betingelse, som Ministeren ikke vil gaa ind paa, saa er det efter min Mening Ministerens Pligt tydelig og klart at udtale, om han vil gaa ind paa Betingelsen eller ikke, men saa bliver det Udvalgets og Thingets Sag, om de efter hans Erklæring vil give ham Pengene eller ikke, thi hvis de give ham Pengene, maa de gennem Handlingen antages at have frafaldet deres Ord, men vil de ikke give Bevillingen, naa, min Gud, saa lad det være. Som jeg før udtalte, jeg vil ikke indpaa Kjøb og Salg om disse Personer. Vil

man ikke bevilge Pengene til de tre Malere som jeg har foreslaaet til Understøttelse, fordi jeg ikke vil gaa ind paa at give de Herrer Schandorph, Brøsbøll og Thorsjøe de Penge, som De vil tvinge mig til at give dem, saa maa det være Udvalgets og Thingets Sag. Nu haaber jeg, at min Erklæring har været tydelig og klar nok.

Ordføreren (Holstein): Ja, den er fuldstændig tilfredsstillende, men den høitærede Minister tager feil, her er ikke Tale om Kjøb og Salg, men om, hvorvidt Ministeren vil rette sig efter Finantsloven eller ikke, og naar Ministeren aabent erklærer, at han ikke vil rette sig efter den (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Der staar ikke Noget om det i Finantsloven). Der staar, at der er bevilget til det og det Diemed.

Formanden (Berg): Det er kun i Finantslovsforslaget.

Ordføreren (Holstein): Ja, men det bliver paa Finantsloven, naar den bliver vedtaget, saaledes som den vil blive efter vore Sndstillinger, forudsat at Landstinget gaar ind paa den, men det er under selvsamme Forudsætning, Ministeren har talt, idet han har sagt, at den saaledes af alle Parter vedtagne Finantslov vil Ministeren ikke rette sig efter paa dette Punkt. Men saa er der selvfølgelig ingen Mulighed for at give Ministeren de Penge, han agter at anvende, det er en ren Umulighed. Det er ikke, fordi Ministeren ikke vil handle, at der ingen Overenskomst bliver, men fordi han erklærer, at han ikke bøier sig for Finantslovens Bestemmelser, og en Minister, der erklærer det, bevirker selvfølgelig derved, at man negter ham de Penge, han vil have, og jeg skal derfor nu udtale, at efter denne Udtalelse fra Ministerens Side frafalder Flertallet sin Tilslutning til Forslaget om at yde Understøttelse til Professorerne Simonsen, Vermehren og Rjærshou, disse Ændringsforslag ere nu kun stillede af Mindretallet, og jeg anbefaler at stemme imod dem. Derimod fastholder selvfølgelig Flertallet sine Forslag om at give Understøttelse til Forfatterne Schandorph, Brøsbøll og Thorsjøe. Det bliver da et Retsspørgsmaal i Fremtiden, hvilken Betydning det vil faae. Jeg skal blot gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig at være